
Een jeugd die nooit ophoudt

👤 Nels Fahner

Daglicht lost op in het donker van de schuur. Over een lemen vloer stroomt hun de warmte tegemoet, het ademen van dieren, de energie van lijven.' Zo begint *De vloeivelden in*, het prozadebuut van dichteres Aly Freije. Meteen aan het begin van het boek worden al je zintuigen aangesproken: het gaat over warmte, licht, geluid. Hier is een dichter aan het woord.

Hoofdpersoon van de novelle is Anna, een boerendochter die opgroeit in een dorp in de Groningse Veenkoloniën. Het is eigenlijk een soort *coming of age* verhaal. Op zichzelf zijn de gebeurtenissen die worden verteld niet heel spectaculair; het gaat over vriendinnen, over een zieke vader, over een jongen die haar meeneemt het bos in, waarbij je je afvraagt of hij wel te vertrou-

wen is. De natuur spiegelt de sfeer van het verhaal, die nu eens weids, dan weer onheilspellend is. 'Rob voert haar steeds verder de bossen in. De geuren worden sterker, ze hoort de oehoegeluiden van een uil. Ze hield al vroeg van die geheimzinnigheid onder de bomen en zag zichzelf met een rugzak dagenlang door een groot woud trekken.'

Vergankelijkheid

Het hele verhaal door hangt er een soort paradoxale sfeer, gevoed door een groot besef van vergankelijkheid. Je beseft opeens weer wat een tweeslachtige tijd de puberteit is. Je staat overal voor open, de wereld ligt ook voor je open, maar tegelijkertijd ben je nog enorm kwetsbaar en naïef. Is deze Rob, een jonge dienstweigeraar die graag jazz luistert, te vertrouwen? Die vraag laat

Novelle

De vloeivelden in

Aly Freije

In de Knipscheer
€ 16,50

Freije lang boven de pagina's zweven.

Hoe fraai het geheel ook geschreven is, aan het eind van het boek heb je het gevoel dat er nog veel meer in had gezeten. Er wordt kort verteld dat Anna trouwt met Siep, met wie ze een kind krijgt, Jacob. Maar toch blijkt een eerdere ontmoeting met de tien jaar oudere Marjo bepalend voor haar seksuele voorkeur: ze valt op vrouwen en ze zal uiteindelijk gelukkig worden met Helen - ook al is die relatie niet van paradoxen gespeend.

Het zijn dit soort relationele schemergebieden die eigenlijk veel te weinig in de literatuur beschreven worden. Hoe dan ook is *De vloeivelden in* een ode aan Groningen, en een fijnbesnaarde karakterstets van een jeugd die nooit ophoudt, hoe oud je ook wordt.